

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

USI-45/18
UPRAVNI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO
dana 12-12-2019

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA
BROJ: 7M-U-137-P-76-16/20-34
PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTOM
dana 09-01-2020 20
Poslovni broj: UsZ-3147/18-2 Priloga 1

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Blanše Turić i mr. sc. Mirjane Juričić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Dalibora Prudića iz kojeg zastupa opunomoćenik Branko Bulat, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Šavorić & Partneri d.o.o. u Zagrebu, Ilica 1/A, protiv tuženika Povjerenika za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Zagreb, Kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-45/18-8 od 19. veljače 2018., na sjednici vijeća održanoj 10. srpnja 2019.

presudio je

I. Odbija se žalba tuženika i potvrđuje se presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-45/18-8 od 19. veljače 2018.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Presudom Upravnog suda u Zagrebu, točkom I. izreke, poništena je odluka Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatska, broj: 711-1-2051/P-76-16/17-25-18 od 24. listopada 2017. Točkom II. izreke nalaže se tuženiku Povjerenstvu za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske da isplati tužitelju iznos od 6.250,00 kn na ime troškova upravnog spora, a točkom III. izreke odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora u preostalom dijelu.

Osporenom odlukom tuženika, točkom I. izreke, utvrđeno je, da je prihvaćanjem i korištenjem plaćene usluge smještaja dužnosniku prilikom sudjelovanja na studijskom putovanju u Danskoj, u razdoblju od 20. do 23. svibnja 2013., koju je platio organizator studijskog putovanja, trgovačko društvo Danfoss International iz Danske, dužnosnik Dalibor Prudić, član Upravnog vijeća Hrvatske energetske regulatorne agencije, primio nedopušteni dar u smislu odredbi ZSSI-a te je time počinio povredu članka 11. stavka 3. u vezi stavka 1. ZSSI-a. Točkom II. izreke propisano je da se za povrede ZSSI-a, opisane pod točkom I. izreke ove odluke dužnosniku Daliboru Prudiću izriče sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 1. ZSSI-a- opomena.

Protiv označene presude tuženik je izjavio žalbu zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, zbog pogrešne primjene materijalnog prava i podredno protiv odluke o troškovima postupka. Tuženik u bitnome ističe da je sud propustio u izreci presude sam riješiti stvar, da presudom nije odredio da se osporena odluka poništava i predmet vraća tuženiku na ponovni postupak, niti su dane upute za donošenje nove odluke. Tuženik ističe kako je

sukladno članku 39. stavku 1. ZSSI-a, prije osporene meritorne odluke, donio Odluku o pokretanju postupka protiv tužitelja broj: 711-I-510-P-76-16/17-20-18 od 24. veljače 2017., zbog mogućnosti počinjenja povrede članka 11. stavka 3. u vezi stavka 1. ZSSI-a, te navedena Odluka o pokretanju postupka nije poništena osporenom odlukom pa ista i dalje egzistira. U situaciji kada je poništena odluka tuženika bez vraćanja na ponovni postupak, smatra da je sud trebao u izreci presude odlučiti i o toj Odluci. Nadalje ističe da je sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je u obrazloženju presude implicitno utvrdio da tužitelj nije počinio povrede utvrđene osporenom odlukom. Navodi kako je tužitelj tijekom postupka pred tuženikom izjavio da je nakon što se počelo u medijima špekulirati o njegovoj odgovornosti, na njegovo traženje HERA-e tvrtki Danfoss International refundirala predmetne troškove hotelskog smještaja. Tuženik smatra, da iako tužitelj nije nadležan za materijalno poslovanje HERA-e, vlastitom je radnjom utjecao da su, nakon skoro četiri godine od kad je koristio predmetnu uslugu, 11. travnja 2017. troškovi refundirani platitelju, no zbog protoka vremena nije otklonjena počinjena povreda, već su samo bitno smanjene posljedice povrede što je tuženik također cijenio prilikom odabira vrste sankcije. Tuženik ističe da nije sporno kako tužitelj nije organizirao putovanje i da vjerojatno prije puta nije bio upoznat s namjerom tvrtke Danfoss da podmiri trošak smještaja hrvatske delegacije, ali se opravdano može zaključiti da je tužitelj najkasnije za vrijeme studijskog putovanja, odnosno smještaja i odlaska iz hotela morao postati svjestan da taj trošak nije podmiren od strane HERA-e, već organizatora putovanja, društva Danfoss. Tuženik nadalje ističe da je tužiteljeva odgovornost bila da o tome tko je podmirio troškove njegova smještaja vodi brigu prilikom ispunjavanja i predavanja putnog računa koji je osobno potpisao. Smatra da je protivno smislu članka 11. ZSSI-a i svrsi tog Zakona, definiranoj u članku 1. stavku 2. ZSSI-a, prihvatiti stav da dužnosnici ne organiziraju i ne odlučuju o svojim službenim putovanjima i ne mogu biti odgovorni za primitak nedopuštenog dara, iako su koristili uslugu koju je platio poslovni subjekt ili drugi subjekt koji ima privatni interes koji se može dovesti u vezu s djelokrugom tijela u kojem obnašaju dužnost i u kojem sudjeluju u donošenju odluka iz djelokruga tog tijela. Smatra kako nije moguće od slučaja do slučaja arbitrarno procjenjivati može li usluga određene vrijednosti veće od 500,00 kn dana dužnosniku bez naknade dovesti dužnosnika u odnos zavisnosti ili obveze u smislu članka 11. stavka 1. ZSSI-a jer je zakonodavac striktno vrijednost dara ograničio na 500,00 kn. Tuženik navodi da je detaljno obrazložio da je tužitelj u razdoblju primljenog dara, odnosno nakon predmetnog putovanja u svibnju 2013. godine u obavljanju određenih poslova iz dužnosti člana Upravnog vijeća HERA-e izvjesno došao u situaciju da iznosi stavove i glasuje o odlukama koje mogu posredno utjecati na poslovanje poslovnih subjekata kao što je Danfoss, koji nude robu i usluge vezane za energetske sustav, iako se ne radi o energetskim subjektima u smislu Zakona o regulaciji energetske djelatnosti. Tuženik navodi je Upravno vijeće HERA-e osim davanja mišljenja na zakone i druge propise, između ostalog nadležno i za niz drugih poslova, donošenje uvjeta kvalitete opskrbe energijom, te provođenje analize troškova i dobiti uvođenja mjernih uređaja i druge radnje prvenstveno usmjerene na zaštitu krajnjih korisnika toplinske energije kao građana potrošača. U osporenoj odluci istaknuta je okolnost da je niti dva mjeseca prije predmetnog službenog putovanja tužitelja u Dansku, Upravno vijeće HERA-e dalo i mišljenje na nacrt Zakona o tržištu toplinske energije („Narodne novine“, 80/13.) kojim je propisana obveza vlasnicima kućanstva koja se griju u sustavu daljinskog grijanja (toplane) da o svom trošku ugrade ili uređaje za regulaciju davanja topline (termostatski radijatorski set koji čini termostatski ventil i termostatska glava) zajedno s uređajem za lokalnu razdiobu isporučene toplinske energije (razdjelnik) ili mjerila za mjerenje potrošnje toplinske energije (kalorimetar) i to u propisanom krajnjem roku pod prijetnjom novčane kazne. S obzirom na

navedeno, te uzevši u obzir okolnost da je tužitelj na službenom putovanju upoznat da tvrtka Danfoss proizvodi pored ostalih uređaja vezanih za sustav isporuke mjerenja toplinske energije, upravo propisane termostatske ventile, kao i kalorimetre, dakle upravo uređaje koji su sastavni dio oba propisana alternativna sustava, opravdano se može zaključiti da je tim više tužitelj mogao prepoznati spornost situacije da trošak njegova smještaja na istom službenom putovanju podmiri tvrtka Danfoss, te da je trebao pravovremeno reagirati da istu situaciju otkloni. Tuženik nadalje ističe kako je ukazao i na okolnost da je upravo tužitelj kao predstavnik HERA-e, sudjelovao u raspravi, odnosno prezentaciji na tri javna skupa upravo na temu centralnih toplinskih sustava i učinaka i opravdanosti mjernih sustava propisanih kao obveznih odredbama navedenog Zakona, a koji su sastavni dio uređaja koje proizvodi i na tržištu Republike Hrvatske putem tvrtke kćeri nudi tvrtka Danfoss. Tuženik nadalje obrazlaže kako je za mogućnost nastanka odnosa postojanja zavisnosti dovoljno da se učinak dužnosnikova djelokruga, odnosno poslova iz nadležnosti tijela u kojem obnaša dužnost može životno i logično, bilo izravno ili neizravno povezati s određenom stvarnom ili potencijalnom, ali izvjesnom, nezanemarivom koristi za darovatelja. Smatra kako okolnost radi li se u konkretnom slučaju o koristi samo za darovatelja ili više subjekata iz određene specifične grupe kojoj pripada darovatelj te kolika je stvarna ili izvjesna korist za darovatelja utječe na ocjenu težine i posljedice povrede prilikom odabira vrste i visine sankcije. Konkretno, vezano za obvezu građana iz Zakona, tvrtka Danfoss na tržištu u Republici Hrvatskoj prodaje niz uređaja iz svoje proizvodne palete koji se koriste u sustavu regulacije i mjerenja potrošnog grijanja, među kojima i termostatske ventile i kalorimetre. Tuženik nadalje ističe i okolnost da su građani trebali ugraditi predmetne uređaje pod prijetnjom visokih novčanih kazni te ističe kako je logično za zaključiti da će prodaja tih uređaja u Republici Hrvatskoj se znatno povećati, odnosno da će se prihodi od povećanja prodaje navedenih uređaja raspodijeliti među nekoliko poslovnih subjekata koji proizvode i distribuiraju iste uređaje. Tuženik navodi kako je opravdano zaključio da HERA, kao samostalna, neovisna i neprofitna pravna osoba s javnim ovlastima za regulaciju energetske djelatnosti, u okviru navedenih nadležnosti, s jedne strane kroz svoja mišljenja ima određen utjecaj na zakonodavca, a s druge strane kroz analize čije rezultate javno objavljuje i druge poslove vezano uz zaštitu potrošača ima utjecaj i na građane, odnosno krajnje korisnike pa posredno i na poslovne rezultate tvrtki koje pružaju usluge u energetske sektoru i koje proizvode strojeve i druge uređaje vezane za energetske sustave. U takvim situacijama moguće je da na tužiteljevu nepristranost prilikom iznošenja stavova i glasovanja utječe utvrđeni primitak dara, što znači da isti dar može tužitelja dovesti u odnos zavisnosti ili obveze prema darovatelju u smislu članka 11. stavka 1. ZSSI-a. Tuženik osporava i odluku suda o troškovima upravnog spora jer smatra kako se sukladno načelu ekonomičnosti upravni sporovi u kojima je izrečena opomena trebaju smatrati procjenjivim.

Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da poništi presudu te presudom riješi stvar na način da odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te da odbije zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora u cijelosti. Ukoliko sud potvrdi osporenu presudu predlaže da se donese nova odluka o troškovima, na način da tužitelju bude naložena isplata iznosa od 625,00 kn, a u preostalom dijelu da se zahtjev odbije.

Tužitelj u odgovoru na žalbu ističe kako tuženik ponavlja navode iznesene u odgovoru na tužbu i na ročištu, iako je sud otklonio sve tvrdnje i utvrdio da tužitelj nije primio nedopušteni dar. Ističe kako je nesporno utvrđeno da je kao član Upravnog vijeća HERA-e na navedeno studijsko putovanje upućen od strane nadležne osobe – predsjednika Upravnog vijeća HERA-e. Također nije sporno da je tužitelj saznao za okolnost da je hotelski smještaj plaćen od strane društva Danfoss iz medija te da je odmah poduzeo sve potrebne radnje da se navedeni iznos refundira organizatoru putovanja. Međutim, tuženik zanemaruje

sve navedeno, odnosno činjenicu da tužitelj nije znao prije, ni neposredno poslije studijskog putovanja da je hotelski smještaj platio Danfoss pa se postavlja pitanje kako je ranije mogao poduzeti radnju da se refundiraju sredstva navedenom društvu kad nije bio upoznat s navedenom činjenicom, a niti je bio svjestan da se nalazi u bilo kakvoj situaciji koja bi mogla predstavljati povredu članka 11. stavka 3. u vezi stavka 1. ZSSI-a. Navodi da su na predmetnom studijskom putovanju bili predstavnici HERA-e, predstavnici Ministarstva gospodarstva Republike Hrvatske te Grupacije za toplinarstvo Hrvatske energetske komore, a HERA nije bila zadužena za koordinacije organizacijskih aspekata predmetnog putovanja te su predstavnici HERA-e, po pitanju organizacije puta pa tako i smještaja, slijedili pristup hrvatske delegacije kao cjeline. Tužitelj ponavlja da je na putovanje upućen od strane predsjednika Upravnog vijeća te je nelogično, što je i sam prvostupanjski sud utvrdio, da tužitelj, uzevši u obzir proceduru organizacije putovanja u tijelima kao što je HERA, vodi računa tko snosi troškove njegovog hotelskog smještaja u iznosu otprilike 2.275,00 kn. Ističe da svatko tko razumije bit troškova službenog putovanja zna da je bilo koja osoba kao nositelj putnog naloga pa tako i u ovom slučaju tužitelj „neutralna“ u pogledu podmirivanja troškova smještaja. Drugim riječima, njemu ne ide u korist ako taj trošak podmiri domaćin, a ne nalogodavac službenog puta, jer u oba slučaja trošak ne podmiruje iz vlastitih sredstava pa po toj osnovi osoba upućena na službeni put ne može ostvariti nikakvu korist koja bi se posljedično mogla odraziti na njegovu nepristranost. Stoga smatra kako ni na koji način nije mogao biti doveden u odnos zavisnost prema društvu Danfoss, niti je podmirivanje troškova smještaja kod njega stvorilo niti je moglo stvoriti bilo kakvu obvezu prema tom društvu. Tužitelj dalje pojašnjava kako uopće nije ispunjena pretpostavka da bi on primio dar, a osim toga, za odnos zavisnosti prije svega je potrebno da je ispunjena pretpostavka da je dužnosnik kao primatelj dara upoznat sa činjenicom da je primio dar te tko je darovatelj. Također ističe kako HERA, kao ni sam tužitelj kao član Upravnog vijeća ni na koji način nisu povezani sa danskim i hrvatskim društvom Danffos, nemaju ovlast nadzirati rad navedenih društava, te ne utječu na poslovanje istih što je sve to detaljno obrazloženo u tužbi. Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi presudu te obveže tuženika da naknadi tužitelju trošak sastava odgovora na žalbu u iznosu od 3.906,25 kn.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući osporenu presudu u dijelu kojim je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi pazeći na ništavost po službenoj dužnosti sukladno odredbi članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) ovaj Sud je utvrdio da ne postoje žalbeni razlozi radi kojih se presuda osporava.

Tuženik osporava prvostupanjsku presudu zbog bitne povrede pravila sudskog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Prema odredbi članka 66. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima bitna povreda pravila sudskog postupka postoji kada upravni sud u tijeku spora nije primijenio ili je nepravilno primijenio odredbe ovoga Zakona, a to je utjecalo na donošenje zakonite i pravilne presude.

Prvostupanjski sud održao je usmenu javnu raspravu sukladno odredbi članka 39. Zakona o upravnim sporovima čime je u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima dao mogućnost svim strankama da se izjasne o svim činjeničnim i pravnim pitanjima koja su predmet upravnog spora. Nakon toga sud je izvršio uvid u spis upravnog postupka i upravnog spora te je donio odluku kojom je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja i poništio odluku tuženika kojom je utvrđeno da je tužitelj primio nedopušteni dar u smislu

odredbi Zakona o sprječavanju sukoba interesa („Narodne novine“ 26/11., 12/12., 126/12., 48/13. i 57/15. – dalje: ZSSI) zbog čega je tužitelju izrečena sankcija -opomena.

Neosnovano tuženik navodi da je prvostupanjski sud u izreci presude propustio sam riješiti stvar čime je počinio bitnu povredu pravila sudskog postupka. Naime, prvostupanjski je sud ocijenio odluka tuženika nezakonitom, zbog čega je usvojio tužbeni zahtjev i poništio odluku te je postupajući na taj način sam riješio stvar u smislu članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, u kojem slučaju predmet se ne vraća tuženiku na ponovni postupak.

Tuženik u žalbi ističe kako je prije donošenja osporene odluke sukladno članku 39. stavku 1. ZSSI-a donio Odluku o pokretanju postupka od 24. veljače 2017., te smatra da je prvostupanjski sud s obzirom da je poništio osporenu odluku izrekom presude trebao odlučiti i o toj Odluci.

Odredbom članka 39. stavka 1. ZSSI-a propisano je da Povjerenstvo može pokrenuti postupak iz svoje nadležnosti na temelju svoje odluke, povodom vjerodostojne, osnovane i neanonimne prijave ili u slučajevima kada raspolaže saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika. O pokretanju i nepokretanju postupka, Povjerenstvo donosi pisanu odluku. Povjerenstvo je dužno izvijestiti podnositelja prijave o svojoj odluci. Odluke povjerenstva moraju biti obrazložene.

Odredbom članka 48. stavka 1. ZSSI-a propisano je da protiv odluke Povjerenstva iz članka 42. do 47. ovoga Zakona može se pokrenuti upravni spor.

Iz navedenih odredbi ZSSI-a proizlazi da se protiv odluke o pokretanju postupka ne može pokrenuti upravni spor. Dakle, kako navedena odluka ne predstavlja samostalan upravni akt protiv kojeg je dopušteno pokrenuti upravni spor, neosnovan je navod tuženika da je prvostupanjski sud izrekom presude, osim odlučivanja o osporenoj odluci trebao odlučiti i o Odluci o pokretanju postupka.

Ovaj Sud ne nalazi osnovanim ni navod tuženika da je prvostupanjski sud u konkretnom slučaju pogrešno primijenio materijalno pravo.

Odredbom članka 11. stavka 1. ZSSI-a propisano je da se darom u smislu ovoga Zakona smatra novac, stvari bez obzira na njihovu vrijednost, prava i usluge dane bez naknade koje dužnosnika dovode ili mogu dovesti u odnos zavisnosti ili kod njega stvaraju obvezu prema darovatelju. Ne smatraju se darovima u smislu ovoga Zakona uobičajeni darovi između članova obitelji, rodbine i prijatelja te državna i međunarodna priznanja, odličja i nagrade (stavak 2.). Dužnosnik smije zadržati samo dar simbolične vrijednosti i to najviše do 500,00 kn od istog darovatelja (stavak 3.).

Odredbom članka 5. stavka 1. ZSSI-a propisano je da dužnosnici u obnašanju javnih dužnosti moraju postupati časno, pošteno, savjesno, odgovorno i nepristrano čuvajući vlastitu vjerodostojnost i dostojanstvo povjerene im dužnosti te povjerenje građana. Dužnosnici su osobno odgovorni za svoje djelovanje u obnašanju javnih dužnosti na koje su imenovani, odnosno izabrani prema tijelu ili građanima koji su ih imenovali ili izabrali (stavak 2.).

Prvostupanjski je sud uvidom u spis tuženika utvrdio kako je tužitelj zajedno s _____ u razdoblju od 20. do 23. svibnja 2013. ispred HERA-e sudjelovao na studijskom putovanju u Danskoj, organiziranom na inicijativu trgovačkog društva Danfoss d.o.o. čiji je jedini osnivač i član Danfoss International A/S sa sjedištem u Danskoj, a koje društvo je ujedno i organizator predmetnog putovanja. Nadalje, prvostupanjski je sud utvrdio kako su tužitelj i _____, na navedeno putovanje upućeni na temelju naloga za službeno putovanje predsjednika Upravnog vijeća HERA-e, kao i da je to tijelo podmirilo troškove avionskih karti i dnevnica, dok je troškove hotelskog smještaja podmirio organizator putovanja koji u odnosu na tužitelja iznosi 2.274,28 kn. Također je utvrđeno kako je

naknadno to jest 11. travnja 2017. troškove hotelskog smještaja organizatoru putovanja podmirila HERA.

Prvostupanjski je sud utvrdio da je tužitelj, a što ni među strankama nije sporno, na studijsko putovanje upućen službenim nalogom HERA-e, donesenim na temelju odobrenja predsjednika Upravnog vijeća HERA-e, te je ujedno utvrdio da tužitelj nije sudjelovao u organiziranju putovanja, a niti je u putnom nalogu bilo naznačeno tko će snositi troškove hotelskog smještaja. Svrha studijskog putovanja u Dansku bila je upoznavanje s danskim rješenjem u organizaciji tržišta toplinske energije, budući je na tom polju vodeća zemlja Europske unije. Osim predstavnika HERA-e, hrvatsku delegaciju činili su i predstavnici Ministarstva gospodarstva i HEP-a koji su tom prilikom posjetili pogon društva Danfoss International A/S organizatora putovanja.

Osnovano prvostupanjski sud navodi da tužitelj nije sudjelovao u organizaciji predmetnog putovanja, a s obzirom na opisani način organizacije navedenog putovanja nije ni ovlašten donositi odluku o tome tko će i u kojem iznosu snositi troškove navedenog studijskog putovanja. S obzirom na utvrđene odlučne činjenice u konkretnom slučaju pravilno prvostupanjski sud smatra da tužitelj kao član upravnog vijeća HERA-e plaćenom uslugom hotelskog smještaja nije doveden u zavisan položaj prema organizatoru putovanja, niti da je prihvaćena usluga kod njega mogla stvoriti obvezu prema tom organizatoru putovanja. Dakle, uz činjenicu da tužitelj nije sudjelovao u organiziranju putovanja, a niti u podmirenju navedenih troškova, te da je upućen na predmetno studijsko putovanje službenim nalogom HERA-e koja je i u konačnici snosila sve troškove, ovaj Sud ne nalazi osnovanim navode tuženika da bi tužitelj radi korištenja plaćene predmetne hotelske usluge kao član Upravnog vijeća HERA-e mogao kroz davanje mišljenja navedenog regulatora na zakonodavna rješenja utjecati na povećanje poslovanja organizatora putovanja koji proizvodi opremu za sustav distribucije i korištenje toplinske energije. U prilog navedenome ide i činjenica da HERA nije nadležna za poslovanje hrvatskog i danskog trgovačkog društva Danfoss.

Iz svega naprijed navedenoga proizlazi, a suprotno navodima tuženika, da je prvostupanjski sud ispravno zaključio da ne postoje pretpostavke za utvrđenje da je tužitelj primio nedopušteni dar u smislu članka 11. stavka 3. u svezi stavka 1. ZSSI-a.

Prigovor tuženika u odnosu na odluku prvostupanjskog suda o troškovima spora dosuđenim tužitelju ne nalazi se osnovanim jer je odredbom članka 79. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima propisano da se vrijednost spora smatra neprocjenjivom.

S obzirom da odgovor tužitelja na žalbu tuženika nije utjecao na ishod ovog upravnog spora riješeno je kao pod točkom II. izreke.

Trebalo je stoga temeljem članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu, 10. srpnja 2019.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpravka - ovlašten službenik

